

Però hi ha flors que no

Si sabessis a quantes coses que ja no hi són els he allargat la vida

Foto: Andrés Nieto Porras

Que allò que deixi per demà ho trobaré demà a la mateixa cadira, i si la intento moure veuré que pesa una mica més. Que cal apostar pels qui em fan el caminar una mica més lleuger. I per aquelles intuïcions que em parlen sense filtres i des del fons. Perquè són les que acaben tenint la raó. Que més enllà d'aquesta closca on m'encongeixo i m'aïllo hi ha un món ple de persones per conèixer, i quina sort, que entre tantíssima gent hagi coincidit amb tu.

Que cal ventilar l'habitació, canviar d'armaris i escombrar sota el llit. I que corri l'aire i la vida i els dies, però amb sentit. Per estalviar-me el temps de fer per fer, les coses buides, les persones que em buiden. I tenir a prop el llibre subratllat, la cançó que em salva, la trucada que ho posa tot a lloc.

Que la primavera torna, però hi ha flors que no. Que cada cosa té el seu temps: el ram que em van regalar fa dues setmanes s'ha pansit. I jo, incapaç de llençar-lo a la brossa, n'he guardat els pètals en un pot de vidre -que abans era un iogurt- a la cuina. I quina bestiesa, diries. Però si sabessis a quantes coses que ja no hi són els he allargat la vida. Com si en el fons, ingènua com sempre, depengués de mi que l'hivern morís o no del tot.